

Poznaj komentarz do wyborów podjętych w rozgrywce scenariusza „OBÓZ WAKACYJNY”

Sytuacja	Rozwiązanie	Komentarz
Wychowawca kąpie się nago w jeziorze i zaprasza do tego wychowanki.	Sporządzasz notatkę z rozmowy z Mateuszem.	Tak. Każda sytuacja, w której zagrożone jest dobro dziecka lub naruszone zostały jego prawa, musi być udokumentowana.
	Zmieniasz procedurę przygotowania kadry do rozpoczynającego się wypoczynku. Zawsze na pierwszej odprawie przed rozpoczęciem wypoczynku przypominasz zasady bezpiecznych relacji kadra–dziecko i zobowiązujesz kadrę do ich przestrzegania.	Tak. Utrwalanie zasad bezpiecznych relacji między kadrą a dziećmi to bardzo ważny element budowania kultury ochrony dzieci przed przemocą.
	Upewniasz się, że uczestnicy obozu wiedzą, gdzie szukać pomocy w sytuacji kryzysowej.	Tak. Dzieci muszą mieć łatwy dostęp do informacji, komu z dorosłych mogą zgłosić niepokojącą sytuację.
	Odsuwasz Mateusza od pracy z osobami uczestniczącymi w obozie.	Tak. Zachowanie Mateusza potencjalnie naraża dzieci oraz organizatora. Mateusz nie przestrzega zasad bezpiecznych relacji między kadrą i dziećmi. Nie rozumie, że nie wolno mu zostawić dzieci bez opieki w czasie, który uważa za swoją „przerwę w pracy”, a podczas którego formalnie nadal wykonuje obowiązki wychowawcy.
	Informujesz uczestniczki, dlaczego nie wolno im oddalać się od miejsca zakwaterowania bez zgody wychowawcy.	Tak. W czasie obozu letniego odpowiedzialność za bezpieczeństwo dzieci spoczywa na organizatorze wypoczynku. Zasady muszą być zrozumiałe dla obu stron – dzieci i dorosłych – i przez obie przestrzegane.
	Informujesz kierownika obozu o zaistniałej sytuacji i prosisz o zbadanie czy wystąpił w niej kontekst seksualny oraz o rozmowę z Mateuszem.	Tak. Opisana sytuacja sugeruje raczej brak wyobraźni Mateusza, ale warto sprawdzić, czy podobne sytuacje nie zdarzały się wcześniej, np. uczestnicy poprzednich turnusów nie zgłaszali niepokojących uwag.
	Przeprowadzasz rozmowę z dziewczynami, podczas której informujesz o podjętych krokach wobec wychowawcy i zapewniasz o możliwości porozmawiania z Tobą na ten temat.	Tak. To ważne, aby przekazać dzieciom informację, że niepokojąca sytuacja została dostrzeżona przez innych dorosłych, i że podjęli oni konkretne działania. Daje to uczestniczkom kolonii poczucie, że troska o ich bezpieczeństwo nie jest pustą deklaracją.
Wychowawczynie dowiedziały się, że tata stosuje przemoc fizyczną i emocjonalną wobec Karoliny.	Sporządzasz notatkę z rozmowy z Agnieszką i Karoliną.	Tak. Każda sytuacja, w której zagrożone jest dobro dziecka lub naruszone zostały jego prawa, musi być udokumentowana.
	Przypominasz wychowawcom procedury interwencji w sytuacji podejrzenia wystąpienia przemocy domowej wpisane w politykę ochrony dzieci. Procedury uwzględniają sytuację przemocy domowej.	Tak. Wdrażanie standardów ochrony dzieci to proces, a nie jednorazowe działanie. Podobnie jak w przypadku innych procedur obowiązujących kadrę obozu, okresowo warto przypominać, jakie przyjęto zasady interwencji w przypadku podejrzenia, że dziecko jest

		krzywdzone i jakie kroki powinien podjąć każdy członek kadry w takiej sytuacji.
	Ponownie rozmawiasz z Agnieszką o roli bezpiecznego dorosłego w sytuacji ujawnienia przez dziecko, że jest krzywdzone – informujesz, jakie możliwości skutecznego reagowania ma wychowawca.	Tak. Wychowawca nie jest powiernikiem tajemnic, które dotyczą krzywdzenia dziecka. Bezpieczny dorosły rozumie, że w sytuacji zagrożenia dziecka przemocą jego obowiązkiem jest podjęcie interwencji i udzielenie w ten sposób dziecku pomocy.
	Upewniasz się, że uczestnicy obozu wiedzą, gdzie szukać pomocy w sytuacji kryzysowej. Informujesz szkołę o uzyskanych informacjach.	Tak. Dzieci muszą mieć łatwy dostęp do informacji, komu z dorosłych mogą zgłosić niepokojącą sytuację. Poinformowanie szkoły to dobry pomysł: zwiększa on szansę, że monitorowanie domowej sytuacji Karoliny nie skończy się wraz z upływem wakacji.
	Składasz wniosek do sądu o wgląd w sytuację rodziny Karoliny.	Tak. Złożenie wniosku do sądu o wgląd w sytuację rodzinną dziecka daje Ci pewność, że sprawie przyjrzą się kompetentne osoby (np. kurator), odwiedzą rodzinę i oceniają, czy dobro dziecka jest zagrożone. Jeśli potwierdzą zagrożenie dziecka, sąd podejmie dalsze decyzje mając na względzie bezpieczeństwo Karoliny.
	Powiadamiasz ośrodek pomocy społecznej właściwy dla miejsca zamieszkania Karoliny o stwierdzonej przemoc domowej.	Tak. Ośrodek pomocy społecznej rozpocznie procedurę „Niebieskie Karty”. Jej celem jest zdiagnozowanie sytuacji dziecka i rodziny, a także udzielenie wsparcia jej członkom.
	Zawiadamiasz policję.	Nie. Zachowanie rodziców Karoliny jest przemocowe, ale nie stanowi przestępstwa – dlatego zawiadomienie policji nie jest adekwatną reakcją. Być może na dalszych etapach sprawy (w wyniku wywiadu kuratorskiego czy diagnozy prowadzonej w ramach procedury „Niebieskie Karty”) okaże się, że zachowanie ojca Karoliny nosi znamiona znęcania się nad dzieckiem, na razie jednak nie ma dostatecznych podstaw, aby składać zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.
	Odsuwasz Agnieszkę od pracy z osobami uczestniczącymi w obozie.	Nie. Agnieszka popełniła błędy wynikające z niedostatecznego zrozumienia standardów ochrony małoletnich, ale nie jest osobą zagrażającą dzieciom. Ważne jest jednak, aby porozmawiać z nią o tym, co się stało i upewnić się, że zrozumiała, jakie kroki należy podjąć, jeśli podobna sytuacja zdarzy się innemu dziecku.
	Nic nie robisz – organizator obozów nie może reagować na przemoc, która nie ma miejsca podczas wypoczynku.	Nie, nie podejmując żadnego działania, dajesz przyzwolenie na to, aby krzywda dziecka trwała dalej. Jako organizator obozu masz prawo i

		obowiązek reagować na informację o krzywdzeniu dziecka, również, jeśli doszło do niego poza miejscem i czasem obozu.
Opiekunowie nie sprawdzają, co kupują młodzi, oraz nie reagują na przemocowe komentarze chłopców	Sporządzasz notatkę z rozmowy z wychowawcami.	Tak. Każda sytuacja, w której zagrożone jest dobro dziecka lub naruszone zostały jego prawa, musi być udokumentowana.
	Podczas odprawy dla kadry odwołujesz się do zasad bezpiecznych relacji i procedur interwencji zawartych w polityce ochrony dzieci.	Tak. Utrwalanie zasad bezpiecznych relacji między kadrami a dziećmi i odświeżanie wiedzy o interwencjach to bardzo ważny element budowania kultury ochrony dzieci przed przemocą.
	Upewniasz się, że uczestnicy obozu wiedzą, gdzie szukać pomocy w sytuacji kryzysowej.	Tak. Dzieci muszą mieć łatwy dostęp do informacji, komu z dorosłych mogą zgłosić niepokojącą sytuację.
	Rozmawiasz z uczestnikami obozu na temat wzajemnego szacunku (odwołujesz się do zasad bezpiecznych relacji dziecko–dziecko).	Tak. Odwoływanie się do zasad bezpiecznych relacji dziecko–dziecko w sytuacji krzywdzenia rówieśniczego daje szansę wyhamowania konfliktu między dziećmi i uruchomienia wsparcia rówieśników dla poszkodowanego dziecka.
	Zawiadamiasz policję.	Nie. Zachowanie Julka jest nieodpowiednie, ale nie stanowi czynu zabronionego – dlatego zawiadomienie policji nie jest adekwatną reakcją.
	Uruchamiasz ścieżkę interwencji na wypadek przemocy rówieśniczej.	Tak. Zachowanie Julka wobec Staśka jest przemocą rówieśniczą (ośmieszanie, obmawianie, wykorzystywanie słabszego).
	Rozmawiasz ze Staśkiem – opracowujesz i uruchamiasz plan wsparcia.	Tak. Opracowanie i wdrożenie planu wsparcia dla dziecka krzywdzonego jest wymogiem ustawowym.
	Rozmawiasz z Julkiem, zwracając uwagę na to, czy sam nie doświadcza przemocy, oraz opracowujesz i uruchamiasz plan naprawczy.	Tak. W sytuacji, w której jedno dziecko krzywdzi drugie, zawsze należy się upewnić, czy samo nie doświadcza przemocy, np. domowej. Przygotowanie i wdrożenie planu naprawczego jest ważną częścią działań ze strony osoby dorosłej: pozwala krzywdzącemu dziecku naprawić wyrządzone szkody, a dziecku poszkodowanemu może pomóc zachować godność.
	Odsuwasz Maćka i Pawła od pracy z osobami uczestniczącymi w obozie.	Nie. Wychowawcy popełnili błędy wynikające z niedostatecznego zrozumienia standardów ochrony małoletnich, ale nie są osobami zagrażającymi dzieciom. Ważne jest jednak, aby porozmawiać z nimi o tej sytuacji i upewnić się, że zrozumieli, że powinni stanowczo zareagować na zachowanie Julka, a także nie pozwolić na wniesienie napojów energetycznych na teren obozu.

	Umawiasz się z kierownikiem obozu, że porozmawiacie z rodzicami Stasia i Julka o zaistniałej sytuacji w czasie odbioru dzieci z parkingu.	Tak. Rodzice, jako przedstawiciele ustawowi swoich dzieci, mają prawo wiedzieć o tym, co się wydarzyło między ich synami i jakie działania zostały podjęte przez kadrę obozu.
	Nic nie robisz – został już tylko jeden dzień, nie warto roztrząsać sprawy.	Nie, Nie podejmując żadnego działania, dajesz przyzwolenie na niewłaściwe zachowania dzieci wobec dzieci i obojętność kadry wobec tych niewłaściwych zachowań.
Opiekunowie wymierzili nadmiarową karę, niewynikającą z rzeczywistych konsekwencji działań chłopców.	Sporządzasz notatkę z rozmowy z opiekunami.	Tak. Każda sytuacja, w której zagrożone jest dobro dziecka lub naruszone zostały jego prawa, musi być udokumentowana.
	Odwołujesz się do zasad bezpiecznych relacji zawartych w polityce ochrony dzieci.	Tak. Przypominanie i utrwalanie zasad bezpiecznych relacji między kadrą a dziećmi to bardzo ważny element budowania kultury ochrony dzieci przed przemocą. Stwarza on także kadrze możliwość wzajemnego zwracania sobie uwagi na zachowania, które wydają się niewłaściwe lub nieadekwatne.
	Upewniasz się, że uczestnicy obozu wiedzą, gdzie szukać pomocy w sytuacji kryzysowej.	Tak. Dzieci muszą mieć łatwy dostęp do informacji, komu z dorosłych mogą zgłosić niepokojącą sytuację.
	Sprawdzasz w regulaminie zasady dotyczące nagradzania osób uczestniczących w obozie oraz wyciągania konsekwencji. Dokonujesz ich weryfikacji razem z wychowawcami, prowadząc krótką rozmowę edukacyjną na temat bezpiecznego egzekwowania zasad od dzieci.	Tak. Działania upokarzające dzieci są zachowaniami przemocowymi. Dobrym rozwiązaniem ze strony organizatora – poza jasnym zakomunikowaniem, że nie ma przyzwolenia na ośmieszające, odwetowe „kary” – jest zachęta do wspólnej rozmowy z kadrą i weryfikacji stosowanych praktyk.
	Zawiadamiasz policję.	Nie. Zachowanie wychowawców było nieodpowiednie, ale nie stanowiło przestępstwa, ani zagrożenia życia lub zdrowia dzieci – dlatego zawiadomienie policji nie jest adekwatną reakcją.
	Odsuwasz opiekunów od pracy z osobami uczestniczącymi w obozie.	Nie. Wychowawcy popełnili błędy wynikające z niedostatecznego zrozumienia standardów ochrony małoletnich, ale nie są osobami zagrażającymi dzieciom. Ważne jest jednak, aby porozmawiać z nimi o tej sytuacji i upewnić się, że właściwie rozumieją istotę bezpiecznych relacji między dziećmi i kadrą oraz między dziećmi i dziećmi.
	Izolujesz dzieci od grupy, nie chcesz, żeby konflikt się zaostrzył.	Nie. Odizolowanie Krzysia, Nikodema i Maksa od reszty grupy nie rozwiąże konfliktu. Może go jedynie ukryć przed oczami kadry i w ten sposób bardziej narazić chłopców.

	Nic nie robisz – nie warto roztrząsać sprawy.	Nie. Nie podejmując żadnego działania, dajesz przyzwolenie na niewłaściwe zachowania kadry wobec dzieci i przymykasz oczy na przemoc rówieśniczą.
	Uruchamiasz procedury interwencji dotyczące podejrzenia przemocy rówieśniczej.	Tak. Reakcja uczestników obozu (specjalne wybrudzenie pozostałych toalet, aby Krzyś, Nikodem i Maks mieli więcej pracy) jest przemocą rówieśniczą.
Opiekun położył się w samych bokserkach obok chłopca.	Upewniasz się, że uczestnicy obozu wiedzą, gdzie szukać pomocy w sytuacji kryzysowej.	Tak. Dzieci muszą mieć łatwy dostęp do informacji, komu z dorosłych mogą zgłosić niepokojącą sytuację.
	Przypominasz wychowawcom zasady utrzymywania kontaktu z osobami uczestniczącymi w obozie. Odwołujesz się do zasad bezpiecznych relacji kadra – wychowankowie, które określają taką sytuację. Prosisz wychowawców, aby w takich momentach nie kładli się z dzieckiem do łóżka, tylko siadali obok, zawsze byli odpowiednio ubrani i informowali innego wychowawcę o tym, że idą do pokoju wychowanków w takim celu, oraz zostawiali uchylone drzwi.	Tak. Utrwalanie zasad bezpiecznych relacji między kadra a dziećmi to bardzo ważny element budowania kultury ochrony dzieci przed przemocą. W tym przypadku ma on również znaczenie ochronne dla samego Michała. Warto kolejny raz przypomnieć Michałowi i innym, dlaczego tak ważne jest unikanie wszelkich niejednoznaczności w relacjach z uczestnikami obozu.
	Zawiadamiasz policję.	Nie. Zachowanie Michała było nieodpowiednie, ale nie stanowiło przestępstwa, ani zagrożenia życia lub zdrowia dzieci – dlatego zawiadomienie policji nie jest adekwatną reakcją.
	Odsuwasz Michała od pracy z osobami uczestniczącymi w obozie.	Nie. Michał popełnił błąd wynikający z niedostatecznego zrozumienia standardów ochrony małoletnich, ale nie jest osobą zagrażającą dzieciom. Ważne jest jednak, aby porozmawiać z nim o tej sytuacji i upewnić się, że rozumie, dlaczego jego nieuwaga mogła mieć poważne konsekwencje.
	Nic nie robisz – Michał chciał dobrze, w sumie pomógł chłopcom.	Nie. Nie podejmując żadnego działania, dajesz przyzwolenie na niewłaściwe praktyki, które są ryzykowne dla kadry, a z czasem mogą też doprowadzić do nadużyć wobec dzieci.